

Við börnin.

Eftir séra *Steindór* heitinn *Briem*.
(Lag: Sólin ljóma sínum skrydd.)

1. Komið hingað, kærur börn;
komið hérna út á völlinn;
skóðið þessa skæru tjörn,
skóginn, engið, lækinn, fjöllin;
skóðið jörð og himin, haf;
hver var sá, er þetta gaf?
2. Enginn maðr gat það gjört,
glögt það vér á öllu sjáum;
sannleik þennan sólin björt
sýnir best, ef að vér gáum.
Hver gaf oss á loftið ljós,
lit á þessa fögru rós?
3. Skóðið blómin, blá og gul,
bleik og rauð um allan hólinn;
upp þau ljúkast ár-risul,
öll þau vekur blessuð sólin.
Allur þessi skróði' og skraut
skreytir sérhvern hól og laut.
4. Heyrið þið ei einhvern óm
uppi' í lofti — fugla kliðinn —?
Einnig þeir með þýðum róm

- þakka fyrir daginn líðinn.
Skepnur lofa skaparann;
skyldum vér ei göfga hann?
5. Lífið öllum guð oss gaf,
greind og þekking, frjálsan vilja,
gaf oss sínum anda af
anda til að hugsa' og skilja;
gaf oss einnig öllum mál,
ólaundlega gaf oss sál.
6. Dásamlegt er drottins verk,
dýrð og máttur, gæska' og speki;
hans er órlát hönd og sterk,
hjá oss lofgjörð þetta vekki.
Annast drottinn öll sín börn,
athvarf þeirra' er, hjálp og vörn.
7. Lofar guð hvert lítið blóm
lit og skróði sínu meður;
syngur lof með sínum róm
sérhver skepna', er drottinn gleður.
Lofi hann vort hjarta' og mál,
hugur, verk og líf og sál.

Notið tímann vel.

IV.

Ekki er eg enn þá búinn að tala út við ykkur um tímann ykkar, börnin mín góð. En þið megið ekki láta ykkur leiðast. Ef ykkur er farið að leiðast, þá verðið þið að segja mér til. Eg hvetti þá — um stund að minsta kosti, og fer þá að tala við ykkur um eitthvað annað. Því þegar ykkur fer að leiðast að hlusta á eitthvað, þá er ekki til neins að tala við ykkur um það. Þið heyrið þá ekki það, sem sagt er. En nú langar mig einmitt til þess, að þið heyrið og takið eftir því, sem eg segi við ykkur. Ætlið þið þá að taka eftir? Eg treysti því.

Eg byrja á að óska ykkur *gleðilegs sumars*. Það er gamall og góður íslenskur siður að heilsa hver öðrum með ósk um *gleðilegt sumar*, þegar menn hittast fyrst í sumar-byrjun. Okkur Íslendingum hefur æfinlega þótt sérstaklega vænt um sumarið, ef til vænna en nokkurri annarri þjóð. Þess vegna höfum við fagnað sumrinu með sérstökum hátíðardegi, *sumardeginum fyrsta*. Eg held engin þjóð geri það nema við. Og við

ættum að halda áfram að gera það eins lengi og við viljum vera Íslendingar. Það er svo fallett að fagna sumrinu með sérstöku hátíðarhaldi.

Eg minnst á sumarkomuna við ykkur, af því vorið á sérstakt erindi til ykkar. Alt lífið, sem á vorin vaknar og lætur til sín sjá og heyra og á vorin byrjar og býr sig undir sumarblóma, hefur skilaboð til ykkar frá guði. Illustið nú á!

Vorið minnir ykkur á æskuna ykkar.

„Unaðs aldur, inndælt bernsku-vor“. (Sjá erindin 97 í nýju „Söngvunum“.) Æskan er vorið í lífi ykkar. Þá eins og vaknar lífið hjá ykkur og lifnar og fer að láta til sín sjá og heyra. Þegar þið eruð heilbrigð, spriklar fjörið í ykkur. Syngjandi veltist það í öllum vöðvum ykkar og taugum, og leikur í öllum limum og líðamótum. Ykkur þykir gaman að lifa. Nýjar og nýjar hugsanir vakna og með þeim nýir og dýrðlegir draumar. Ókvíðin og áhyggjulaus lífið þið lífið ykkar. Æskan ykkar er inndæl. Það eru skilaboð frá guði, sem vorið hefur að flytja ykkur.

En það eru ekki öll skilaboðin. Þau eru líka það, að æskan ykkar sé tími, sem þið sérstaklega þurfið að muna að fara vel með. Það eru alvarleg skilaboð. En ykkur á ekki að þykja síður vænt um þau fyrir það. Alvara þeirra á ekki að *draga úr* gleði ykkar. Guð vill það ekki. Guð vill ekki minka gleði ykkar, heldur auka hana. Hann vill einmitt, að þið farið svo næð æskuna ykkar, að lífið ykkar alt megi verða fallett líf og ykkur megi ætíð þykja vænt um að lifa. Alvara skilaboðanna á að hjálpa ykkur til þess að æsku-vorið ykkar megi verða að fögru sumri.

En alvarleg eru þau, börn, af því þið getið farið svo með æskuna ykkar, að lífið ykkar verði ekkert sumarlíf. Æskan ykkar getur lagt stóran skugga yfir alt lífið ykkar. Og hún gerir það greinilega, ef þið farið illa með hana. Og það eru engir skuggar á lífi mannsins jafn-svartir og skuggarnir frá æsku þeirri, sem illa hefur verið farið með. En guð vill ekki, að neinir skuggar sé á lífi ykkar. Hann vill, að það sé hjart yfir því. Þess vegna lætur hann flytja ykkur þessi skilaboð, að þið skulið fara vel með æskuna ykkar, vortímann ykkar.

Nú er vorið sáðtími. Þá á að sá til þess, sem vaxa á á sumrinu. Getur bóndinn, sem ekki hugsaði neitt um að sá á vorin, átt von á að fá nokkra uppskeru? Og fór hann ekki illa með vorið, þegar hann hirti ekki um að sá? Og hlýtur ekki það að breiða skugga yfir sumarið hans og haustið? Eins líka,

ef hann sáði illu sæði í stað þess að sá góðu? Sjálfsagt. Það skiljið þið.

Æskan er nú ykkar sáðtími. Gáið að því. Þá eigið þið að sá — sá fyrir ókomna tímann. Og þið eigið einmitt að sá til þess, sem þið viljið að spretti.

Ykkur þykir vænt um blóm — vænt um falleg blóm. Og ef þið eigið blóma-beð, þá viljið þið sá til fallegra blóma, og þið viljið, að þau spretti. Og ykkur þykir gaman að horfa yfir beðið ykkar, þegar blómin, sem þið sáðuð til, eru komin upp og brosa svo hjórt við ykkur og þakka ykkur fyrir, að þið sáðuð til þeirra og hirtuð vel um þau. Þakka ykkur fyrir, að þið únduð burt illgresið og gáfuð þeim að drekka og hjálpuðuð þeim til að vaxa og verða falleg. En ekki þykir ykkur gaman að horfa yfir beðið, ef illgresi og óhirding glotta kalt við ykkur frá því — öll blómin ykkar eru köfnuð og dáin, og ykkur sjálfum er að kenna um það.

Þið viljið öll, að lífið ykkar verði eins og fallegra blóma-beðið, en ekki eins og ljóta beðið óhirta með illgresinu í og dánunum blómunum. En þá þurfið þið að muna að fara vel með æskuna ykkar, sáðtímann ykkar. Muna að sá til þess, sem þið viljið að spretti, og hirða vel um það.

Hvað á að spretta hjá ykkur? Það, sem guð vill að spretti. Því þá verðið þið eins og fallegra beðið. Og skilaboðin til ykkar frá guði, sem vorið hefur meðferðis, eru þessi: *Trúin* og *kærleikurinn* og *hlýðnin* eiga að spretta hjá ykkur. Þið eigið einmitt í æskunni að sá til þessara blóma, hlúa vel að þeim og ekki lofa neinu illgresi að spretta hjá ykkur. Versta illgresið er *óhlýðnin* — óhræsis óhlýðnin, sem kyrkir og kæfir öll blóm hjá ykkur, ef þið lofið henni að vaxa.

Munið þá að sá til *trúar*, *kærleika* og *hlýðni* hjá ykkur. Gerið það með því að lesa *guðs orð* og kera það og hlýða því. Og munið að tína vandlega burt hvert óhlýðnis-strá undir eins og það stingur upp broddunum. Þá vaxa fallegu blómin hjá ykkur og þá verður hjart yfir lífi ykkar.

Já, munið að fara vel með æskuna, sáðtímann ykkar.

SVÖR.

Eg hef fengið svör frá nokkrum börnum upp á spurningarnar út af sögunni: „*Steinninn í veginum*“. Eg þakka ykkur öllum kærlega fyrir sendingarnar. Í næsta blaði skal eg minnst á svörin. Kannske líka fleiri hafi þá bætst við. Mér er mikil ánægja að því að fá bréf frá ykkur.

Sending.

Berghóra litla á Framnesi segir ykkur, börn, þessa sögu af
LITLUM DRENG OG LAMBI.

Einu sinni fyrir löngu bjó fátæk ekkja í litlum kofa. Hún átti dreng 10 ára gamlan, sem henni þótti ósköp vænt um. Vegna hans vildi hún lifa. Annars hefði hún helst viljað fá að fara heim til guðs. Stór lekur rann skamt frá kofanum hennar. Á bökkunum við hann var fallett, og þar uxu mörg, mörg blóm. Drengnum litla þótti mest gaman að vera hjá læknum og leika sér þar. Hann átti margar skeljar og marga fallega steina, sem hann hafði tint saman. Honum fanst hann vera ríkur, þegar hann horfði á allar skeljarnar sínar og steinana. En enn þá ríkari var hann orðinn, fanst honum, þegar hann stóð með hendurnar fullar af allra handa blómum, sem hann hafði tint við lækinn sinn. Og nú ætlaði hann sér að byggja stórt og fallett hús handa henni mömmu sinni. En hjá læknum átti það auðvitað að standa inni á milli blómanna. Það var ekki til fall-egri staður í öllum heiminum. Og náttúrlega átti mamma hans að búa á fallegasta staðnum.

Einn fallegan vordag er hann sem oftast að leika sér hjá læknum. Honum verður þá lítið út á lækinn spölkorn frá sér. Sér hann þá lítið lamb, sem oltið hafði út í lækinn og var að drukna. Hann var berfættur, brettir í snatri buxunum vel upp, veður út í lækinn og nær lambinu. Fer hann svo með það heim til mömmu sinnar. Þau hjúkra lambinu, og það kemur til.

Nokkru seinna kemur aldraður maður til þeirra. Hann spyr þau, hvort þau hafi orðið vör við nokkurt lamb. Þau segja það. Og fer drengurinn að sækja lambið, en móðir hans segir manningnum söguna. Þegar drengur kemur með lambið, klappar hann á kollinn á honum og gefur honum lambið. En við ekkjuna segir hann, að hve nær sem hún þurfi einhvers með, þá megi hún leita til hans.

Það þarf ekki að segja frá því, að þau bæði urðu glöð. Og bæði þökkudu þau innilega góða manningnum fyrir sig. En þau gleymdu ekki að þakka guði líka, sem var góður við þau og hafði sent þeim þennan mann.

—o—

REYNSLA ÓLAFS LITLA.

(Lauslega þýtt.)

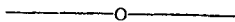
Það var nýbúið að ferma Ólaf litla. Og ausýnilega þótti honum vænt um ferminguna sína og var gláður.

En skömmu seinna kemur hann heim og segir mömmu sinni, niðurlútur og rjóður, að dóna-strákur einn hafi hlegið að honum og í háði kallað til hans: „Svei, nú ertu orðinn kirkju-limur!“

Mamma hans tók þá biblíuna, fletti henni upp og las fyrir hann, hvað Páll postuli segir um, að hann fyrirverði sig ekki fyrir fagnadarerindi Jesú Krists (Róm. I, 16).

Þá lítur Ólafur upp á mömmu sína og segir: „Ó, mamma! Mér þykir svo fyrir, að eg skyldi fyrirverða mig. Eg skal reyna að vera hugaður eins og Páll og þora ófheiminn að játa eins og hann, að eg sé kristinn.“

Um kvöldið, áður en Ólafur háttaði, kraup mamma hans niður til bænar við hliðina á honum, og bað góðan guð að leiðbeina drengnum hennar og styrkja hann, svo hann verði nógu sterkur, til þess að játa með djörfung trúna á drottin hans og frelsara Jesúm Krist, hvað mikið gys sem gert verði að honum fyrir það.

RÆÐAN HANS ÁRNA LITLA.

(Þýtt.)

Árni hafði verið í kirkju á sunnudaginn. Mánudaginn hugsaði hann sér, að hann skyldi sjálfur hafa messu. Systur sínar fjórar fær hann til þess að vera söfnuðurinn. Svo stígur hann upp á stól og fer að tala og talar hátt. Þetta er partur af ræðunni, sem hann flutti:

Efni ræðu minnar er: *Gegnu henni mömmu!* — Það er með tvennu móti að þið eigið að gegna henni til alls, sem hún biður ykkur.

Fyrst er það, að þið eigið að gegna henni *undir eins*. Þegar hún segir: „María, gerðu svo vel og saktu handa mér við eða vatn“ eða — „Hlaupu í búð fyrir mig!“—þá áttu ekki að svara: „Já, mamma mín, eftir *eina* mínútu“. Ein mínúta er svo löng hjá krökkum, miklu lengri en mínúta klukkunnar. Um leið og þið segið *já* með vörunum, eigið þið að segja *já* með höndunum og fótunum. Þið eigið ekki að *segja* „já“, og *gera* svo „nei“. Að segja: „Já, eftir *eina* mínútu!“ er ekki að gegna, heldur það að *gera* „já“.

Þá er það næst, að þið eigið að gegna *fúslega*. Setjið ekki upp ólund, þegar hún biður ykkur að hætta að lesa. Og farið ekki að væla, þegar hún bannar ykkur að leika ykkur. Þið vilduð hreint ekki eiga hund, sem ekki gegndi ykkur öðru vísi

en með því að búa til kollhúfu, urrandi og glepsandi til ykkar. Og stúlkur ættu að kunna að gegna æði-mikið betur en hundar.“

Samskonar ræða og þessi á eins vel við drengi vitanlega. Eða finst ykkur það ekki, stúlkur mínar!

HVERNIG HUNDUR HEFNDI SÍN.

Ungur maður í bæ einum við Mósél-ána*) ætlaði sér fyrir fáum árum síðan að drekkja stórum loðhundi, sem hann átti. Hann tímdi ekki að borga skatt af honum. Hann bindur stein um hálsinn á hundinum, fer með hann í bát, og rær út á miðja ána. Þá fleygir hann hundinum útbyrðis. Hundurinn sekkur undir eins. En snærið, sem steinninn var bundinn með, slítnar, svo hundurinn kemur upp aftur eftir litla stund. Syndir hann nú af öllum mætti á eftir bátinum, til þess að komast til hús-bónða síns. En í hvert skifti, sem hundurinn nálgast bátinn, rekur hann í hann árina og hrindir honum burt. Þessu fer nú fram nokkra hríð, þangað til ungi maðurinn verður reiður, þrífur báðum höndum um aðra árina og ætlar sér að rota hundinn með henni; en um leið og hann reiðir til högggs, missir hann jafnvægið, dettur útbyrðis og fer á kaf. Vesalings-hundurinn bregður óðar við og dýfir sér á eftir honum, nær í hann og kemst með mestu herkjum með hann til lands. — Þannig bjargaði hann bæði lífi herra síns og sínu eigin. Því eftir þetta taldi ungi maðurinn ekki eftir sér að borga skattinn.

Börn! Kærleikurinn getur það, sem kærleiksleysinu finst ekki vera unt að gera. Kærleiksleysinu finst ekki vera unt að borga neina skatta, ef komist verður hjá því. Kærleikurinn bæði vill sjá veg, enda sér hann líka vegi, til þess að borga alla sína skatta.

Unga mannum fór ekki að þykja verulega vænt um hundinn sinn fyrr en hann fann til þess, hvað hundurinn hafði lagt í sölurnar fyrir hann. Eins fer okkur mönnum aldrei að þykja vænt um guð fyrr en við finnum til þess, hvað hann lagði í sölurnar til þess að frelsa okkur. Við þurfum að finna til þess; þá fer okkur að þykja vænt um hann og þá viljum við

*) Þverá mikil á Þýzkalandi, sem rennur út í fljótið Rín.

gera eitthvað fyrir hann. Ella reynum við að komast hjá öllu, sem okkur er unt.

Svo ein spurning:

Þegar einhver er vondur við ykkur, hefnið þið ykkar þá eins og hundurinn sá arna gerði, sem sagan er um?

TIL GAMANS.

Mismæli. — Presti nokkrum, sem oft var utan við sig, hætti við að segja ýmislegt, sem sóknarbörn hans brostu að. Einn sunnudag bar hann fram eftirfylgjandi auglýsingu: „Öll börn, sem eiga foreldri, er þurfa að skirast, eru beðin að koma næsta sunnudag með þau til skírnar, að lokinni morgunguðsþjónustu.“

Nærgætni. — Litill drengur biður mömmu sína að ljá sér blýant. Hún svarar: „Ég lét penna og blek á stofuborðið handa þér til þess að skrifa með lexíuna þína. Því viltu ekki heldur brúka það en blýant?“

Drengurinn þegir stundarkorn. Segir síðan með mestu stillingu: „Mamma, heldurðu ekki, að „Löögberg“ sé gagnlegt blað?“

„Jú, auðvitað! En hvað?“ — „Já, sjáðu til,“—segir strákur—„ég þarf að fá blýant til þess að skrifa ritstjóranum og biðja hann að gefa mér ráð til þess að ná blekblettum úr gólf-teppum.“

„Sameiningin“ kemur út mánaðarlega. Hvert númer tvær arkir heilar. Verð einn dollar um árið. Skrifstofa 118 Emily St., Winnipeg, Canada. „Börnin“—barnablaðið nýja—er sérstök deild í „Sam.“, hálf örk. *Address* ritstjóra „Barnanna“: Selkirk, Man. — „Börnin“ koma og út sérstaklega—og eru seld fyrir 35 ct.

Hr. Jón J. Vopni er féhirðir og ráðsmaðr „Sam.“ og „Barnanna“. Einnig gegnir hann féhirðisstörfum fyrir kirkjufélagið, og sé honum greidd öll tillög í sjóð félagsins.

Address: Sameiningin, P. O. Box 689, Winnipeg, Man.,
Canada.